

BRĪNUMU AVĪZE

Evaņģēlista Mārča Jencīša kalpošanas "Kristus Pasaulei" informatīvs izdevums

Par spīti skeptiķiem

Par spīti skeptiķu neticībai nu jau otro reizi, abraucot Latvijas pilsētas, mēs uzzinām arvien vairāk par nopietniem dievišķās dziedināšanas un atbrīvošanas gadījumiem, kas notikuši mūsu vadītajos evaņģelizācijas dievkalpojumos pēdējo divu gadu laikā. Jēzus nav mainījies!

Arī šā gada evaņģelizācijas braucienu laikā (2.03.2007–6.05.2007) apmeklējām 31 Latvijas pilsētu. Ļaudis kā parasti atsaucās aicinājumam nākt pie Kristus un saņēma dziedināšanu.

Kopumā atsaucās aicinājumam atgriezties no grēkiem pie Dieva 850 cilvēku, bet apliecināja savu dziedināšanu 300 cilvēku.

Mūsu mērķis ir nemainīgs –

izpildīt Kristus Lielo Pavēli, atgriežot pazudušās dvēseles pie Dieva, un izraisīt Kristus draudzē ugunīgu vēlēšanos darīt visu dvēseļu pestīšanas darbā.

Lai to paveiktu, esam sākuši ciešu sadarbību ar draudzēm, kurām ir vēlēšanās evaņģelizēt. Šādu draudžu Latvijā nav mazums – slava Dievam! Plānveidīgi tiek rīkoti semināri un dievkalpojumi ar mērķi dot praktiskas iemaņas un stratēģijas personīgai un kolektīvai evaņģelizācijai. Cenšamies iedvesmot uz kalpošanu katru draudzes locekli un draudzi kopumā.

Protams, arī šogad ir ieplānoti evaņģelizācijas dievkalpojumi dažādās Latvijas pilsētās, Rīgā vien šogad plānoti deviņi evaņģelizācijas dievkalpojumi sadarbībā ar draudzēm "Dieva Ģimene" un "Dzīvības Avots".

Dievkalpojumi Latvijā 2007. g. pavasarī

Ventspils

"40 gadus es regulāri smēķēju, taču pagājušogad, kad biju uz Mārča Jencīša vadīto dievkalpojumu, lūdzu, lai Dievs man palīdz tikt vajā no šīs nāvējošās atkarības. Aizgājis mājās, centos uzsmēķēt, bet man tas neizdevās, jo sākās milzīgs klepus. Jau veselu gadu nezinu ko nozīmē smēķēt, jo Dievs mani ir atbrīvojis no tā!"

Liepāja

Aldis liecina: "No 1997. gada nezināmu iemeslu dēļ man visu laiku bez pārtraukuma uz zoda bija strutojoša rēta. Regulāri lietoju dažādas ziedes un plāksterus, pat pases fotogrāfijā esmu ar plāksteri uz zoda. Ārsts sacīja: "Uzskatiet, ka tas ir audzējs!" Tā es ar to cīnījos līdz brīdim, kad apmēram pirms gada Mārča Jencīša dievkalpojumā lūgšanas laikā es uzliku

roku uz zoda un lūdzu, lai Dievs mani dziedina; un no tās reizes es esmu dziedināts! Nesen biju pārbaudījis un pārlicinājos, ka analīzes ir labas un ārsts arī apstiprina, ka viss ir kārtībā." Alda sieviņa arī nevar vien nopriecāties par vīra dziedināšanu! Nu ko, atliek vienīgi piebilst – laimīgā ģimenīte!

Talsi

Pārsteigtā Līga liecina: "Piecus gadus pēc pārciesta vidusauss iekaisuma es ļoti slikti dzirdēju ar kreiso ausi, un mana dzirde ar katru dienu pasliktinājās. Taču dievkalpojuma laikā pēc lūgšanas kopā ar draugiem pārbaudījām manu dzirdi un konstatējām, ka tā vienkārši ir ideāla!" Pēc tam Mārcis viņai palīdz

aiztaisīt veselo ausi, lai pārbaudītu slimo. Savukārt viņa, izdzirdot, ka jāaiztaisa slimā auss, iebilst: "Bet šī jau arī tagad ir vesela, mēs ar draugiem jau to pārbaudījām!" Jā, arī mēs pārlicinājāmies, ka Līgas dzirde tiešām ir perfekta!

Tukums

Dievkalpojuma beigās pie mums pienāca mazā Rebeka kopā ar savu mammu, kura stāsta: "Pagājušogad mēs bijām uz Jūsu dievkalpojumu un lūdzām, lai Dievs dziedinātu manu meitiņu. Pēc traumas apmēram divus gadus viņai raustījās valoda, taču kopš tās reizes nu jau veselu gadu mana meita runā kā visi normāli bērni, viņas valoda tik tiešām neraustās! Slava Dievam!"

Aizpute

Kultūras nama zāle bija piepildīta ar ļaudīm! Slava Dievam!

Ventspils

Pagājušogad Ventspilī 27. februārī dievkalpojuma beigās Irina liecināja, ka Dievs ir dziedinājis viņas ausi, ar kuru viņa nedzirdēja 20 gadus.

Pēc viņas teiktā, viņas auss bungādiņa tika izoperēta un auss esot bijusi tukša kā kabata. Arī šoreiz Irina apliecina tieši to pašu,... nu jau vairāk kā gadu viņa dzird!

Staicele

"No 1996. gada pēc pārciestas slimības man bija izbīdīti muguras skriemeļi un to varēja redzēt, kā arī sataustīt, taču tagad tie atgriezās savās vietās!"

Staicele

"Pagājušo reizi, kad mācītājs Mārcis vadīja dievkalpojumu mūsu pilsētā apmēram pirms gada, Dievs mani dziedināja no osteohondrozes! Es vienkārši pati iedzījinājos Dievā. Vēl joprojām esmu vesela!"

Lielvārde

Šie ļaudis atsaucās aicinājumam pie Kristus

Ludza

Nav ko tam protestantam darīt uz mana "pareizticīgā" žoga!

Ar znotu Tatjanai Pavlovnai tiešām bija paveicies. To jau sen atzinušas visas kaimiņienes, kas pusdienas laikā sanāk pasēdēt uz soliņa pie akas. Un mēlītes tām gana asas! Atlaides nedod nevienam. Taču Tatjanas znotam pa reizei tikusi pat uzslava. Un neko sliktu par viņu sacīt nevar. Sākumā gan likstu netrūka. Gandrīz cietumā nonāca. Taču nu viss labi. Strādā no gaismas līdz gaismai, nedzer, nesmēķē, sievu un bērņus mīl. Sievasmāti arī neaizmirst. Uz poliklīniku vai ciemos pie radiem vienmēr ar mašīnu aizved. Ar naudu pabalsta. Māju izremontēja. Bet pirms diviem gadiem jaunu žogu uzslēja!

Ar žogu tad viss arī sākās.

Kādu rītu znots ieradās neparastā laikā. Sasveicinājās, izcēla no mašīnas lielu košu plakātu, un no pārsteiguma apmulsušās Tatjanas Pavlovnas acu priekšā, pamatīgi piestiprināja to pie žoga.

– Lai pastāv kādu dieniņu, māt.

No plakāta uz Tatjanu Pavlovnu raudzījās jauns cilvēks koši melnā uzvalkā.

– Kas tas par putnu? – sieviete neapmierināti izgrūda caur zobiem.

– Evaņģēlists Mārcis Jencītis. Viņš Tautas Namā rīkos dziedināšanas sapulci.

– Kārtējais kašpirovskis? – vēl vairāk sabozās Tatjana Pavlovna.

– Ko jūs, māt, – znots atmeta ar roku. – Kas viņš par "kašpirovski"! Es taču sacīju – evaņģēlists. Kristiešu mācītājs. Priesteris. Sludinās Dieva Vārdu. Runā, ka caur viņa kalpošanu Dievs dziedina cilvēkus no dažādām slimībām.

– Un no kuras baznīcas tad būtu šis kristietis? Luterāņu, vai? – Īsti nezinu. Kaut kāds protestants.

– Sabraukuši sektanti! – Tatjana Pavlovna noplivināja rokas.

– Nav ko tam protestantam te darīt uz mana pareizticīgā žoga. Tūlīt pat ņem to nost.

– Vai tad jums, māt, vietas žēl, vai? – īgni noprošāja znots.

– Lai pastāv pāris dienas. Dievs taču visiem viens. Bet man labiem cilvēkiem jāpalīdz.

Iesēdās mašīnā un aizbrauca, bezkauna tāds! Tatjana Pavlovna vēl nedaudz pabozās, pasūkstījās sanākušajām

kaimiņienēm par "nejēgu" znotu, tomēr plakātu nost neņēma. Nevēlējās aizvainot mīlo radnieku.

Divas dienas plakāts karājās pie Tatjanas Pavlovnas žoga. Tieši tik ilgi, cik bija atlicis līdz minētajai dziedināšanas sapulcei. It kā nevienu netraucējošs sīkums, taču sieviete ne uz mirkli nespēja izmest to no galvas.

– Sabraukuši te visādi Svēto Dieva Vārdu kroplot, – viņa bez pārtraukuma purpināja sev zem deguna. – Un kas tā vēl par labdarību znotu pārņēmusi?! Labiem ļaudīm palīdzēt!"

Otrās dienas vakarā viņa vairs neizturēja. Piezvanīja "nejēgam" znotam un palūdza, lai tas aizved viņu uz Tautas Namu.

– Man jāredz, kas tas par putnu, kas uz mana žoga tup.

Zālē sanākušo bija pavisam nedaudz. Brīvu vietu netrūka. Taču Tatjana Pavlovna nosēdās labi tālu no skatuves. Viņa pavērās visapkārt.

Kā gan šeit var dievkalpojumu noturēt? Nekādas līdzības ar baznīcu. Katedra, bungas, un kaut kādas dīvainas klavieres...

Sapulce sākās.

Tieva kā salmiņš jaunieta sāka dziedāt par Dievu. Dziesmas vārdi bija vienkārši, bet tik iespaidīgi, ka Tatjana Pavlovna sev par pārsteigumu apraudājās. Beidzot uzradās arī pats atbraukušais mācītājs. Tāds jauns un enerģisks. Un Tatjanai Pavlovnai viņš nez kāpēc atgādināja pašas znotu.

– "Tāds pat nejēga," – nosprieda sieviete. Kā par apstiprinājumu viņas domām mācītājs sāka par sevi stāstīt šausmu lietas. Gan narkomāns bijis, gan dzēris līdz baltām pelnēm, pat cietumā sēdējis... Taču jau pēc dažām minūtēm Tatjana Pavlovna pārstāja bozties un kāri tvēra katru jaunā

turpinājums 4.lpp.

Ludza

kalpotāja vārdu. Viņai, kas dziļi tic Dievam, katru dienu lasa Bībeli un loka ceļus lūgšanā, bija tuvs un saprotams viss, ko runāja jaunais cilvēks.

– "Ja es daru tā, kā saka Jēzus, tad svētības neizbēgami nāks manā dzīvē", – viņa klusi pie sevis atkārtoja sirdī dziļi iekritušos jaunā mācītāja vārdus un notrauca no acīm prieka asaras. Kad sākās dziedināšanas lūgšana, Tatjana Pavlovna aizvēra acis un karstā lūgšanā vērsās pie Dieva. Viņa cerību pilna ieklausījās sevī, taču savu brīnumu tā arī nesagaidīja. Joprojām sāpēja garajā darba mūžā sastrādātā mugura un trokšņojo galva (viņa atkal bija aizmirsusi iedzert zāles pret spiedienu!).

Sapulce beidzās. Reizē ar citiem apmeklētājiem sieviete iznāca uz ielas un lēni devās mājup.

– "Jāpiezvana znotam," – viņa pie sevis nodomāja. – "Lai atbrauc pretī". Mobilais telefons bija somiņā, bet Tatjana Pavlovna nepūlējās to izņemt. Viņa vēlējās mazliet pabūt viena, aptvert visu, kas šajā vakarā bija noticis. Lēni ejot pa tumšo ielu, viņa pilnām krūtīm elpoja vēso pavasara gaisu. Cik gan vēl atlicis šādu vakaru? Tikai Dievs vien to zina. Dzīve pagājusi kaut kā pārāk ātri. Šķiet vēl tikai vakar jauniņā Taņečka noskrēja šo attālumu desmit minūtēs, bet nu pati saviem spēkiem vairs nespēj to noiet. Jāsauc znots palīgā...

– "Vakars gan šodien brīnišķīgs! Kā pēc pasūtījuma, lai cilvēki varētu viegli nokļūt mājās... Paldies Tev, Kungs! Par šo vakaru paldies. Par šo pavasari. Par bērniem un mazbērniem. Par znotu. Par Vārdu, ko liki mutē jaunajam mācītājam, paldies. Bet tas, ka es netiku dziedināta... Droši vien kādam citam šodien Tava palīdzība bija vairāk vajadzīga. Par to neļauņojos. Mājās iedzeršu zāles un dzīvošu vien tālāk. Kaut kā tikšu galā. Tu taču mani neatstāsi..."

Aizdomājusies Tatjana Pavlovna attapās savas mājas priekšā.

– "Nu gan ātri esmu atnākusi!" – viņa nobrīnījās. Plakāts joprojām atradās pie žoga. Sieviete to uzmanīgi noņēma un sarullējusi ienesa mājā. Tovakar viņai ilgī nenāca miegs. Arī pēc lūgšanas un Bībeles lasīšanas viņa vairāk kā stundu nosēdēja pie loga un pārdomāja jaunā mācītāja sprediķi. Par to, ka jāiedzer tabletes, pavisam piemirsa.

No rīta diezgan agri uzradās znots.

– Ko tad jūs, māt, vakar nepiezvanījāt? Un mobilo izslēdzāt!

Mēs taču uztraucāmies. Kā tad mājās tikāt? Vai kāds atveda?

– Pati atnācu, – Tatjana Pavlovna attrauca. – Vai brokastosi?

– Esmu jau paēdis. Paldies. Vakar nopirku jums tabletes, bet aizmirsu iedot. Lūk, te būs. Citādi sacelsies spiediens un atkal nāksies saukt "ātros".

Tatjana Pavlovna pavādīja znotu, pastāvēja pie vārtiņiem, domīgi raugoties nopakaļ viņa mašīnai. Tad viņa uzmanīgi noliecās vispirms uz vienu, tad uz otru pusi, un, neizpratnē nogrozījusi galvu, iegāja mājā. Tur izcēla no skapīša kastīti ar aprīņojami gudro aparātu spiediena mērīšanai (znata dāvana) un ierastām kustībām piestiprināja to sev uz rokas. Viņa ilgī raudzījās skaitļos, kas parādījās lodziņā, notrausa acis saskrējusās asaras, rūpīgi salika manometru kastītē un ķērās pie mobilā telefona.

– Vai Tu to sludinātāju personīgi pazīsti? – viņa jautāja, izdzirdējusi znata balsi.

– Nē, nezinu.

– Un tie labie ļaudis, kuriem vajadzēja palīdzēt, vai tie viņu pazīst?

– Laikam... Nu, protams, ka pazīst! Bet kas tad noticis?

– Nu tad lai tie labie ļaudis pasaka mācītājam, ka mans žogs vienmēr ir viņa rīcībā. Un, ja viņš vēlreiz atbrauks uz Ludzu, es visas savas draudzenes uz viņa sapulci aizvedīšu. Bet mani pašu Dievs vakar dziedināja. Paldies Viņam. Un tam puisim Mārcim arī paldies. Kaut mūsu Kungam būtu vairāk tādu kalpotāju...

Pēc mūsu brīvprātīgā afišu izlīmētāja lūguma, kurš nevēlējās "kļūt slavens visā Ludzā", es nesaucu ne viņa vārdu, ne arī Tatjanas Pavlovnas uzvārdu. Pateikšu tikai to, ka viņa dzīvo netālu no mazā ezera. Pati Tatjana Pavlovna šādu znata uzvedību raksturoja tā:

– Nejēga! Saki, ko gribi – nejēga! Taču nāksies ņemt vērā, citādi apvainosies un nākošreiz nevedīs man afišu...

Cienot šo vēlēšanos, esam spiesti anonīmi pateikties Tatjanas Pavlovnas znotam un viņa ģimenei, par palīdzību afišu un uzaicinājuma lapiņu izplatīšanā. Paldies jums!

Lai Dievs jūs svētī!

Olga Zavaļšina
2007. gada 23. maijā

Piedalies evaņģelizācijas darbā

Pateicamies visiem atbalstītājiem, ziedotājiem un lūdzējiem, ar kuriem mums ir gods kopīgi darīt Dieva darbu.

Mēs lūdzam par Jums un esam pārliecināti, ka milti tīnē neizsīks un eļļas apaļā krūzē nepietrūks (1.Kēn.17:14) tiem Dieva bērniem, kuri piedalās pašā svarīgākajā darbā - dvēseļu glābšanā - ar saviem ziedojumiem, lūgšanām un citos veidos! Svētīgi Jūs esat!

1. Es regulāri lūgšu par šo kalpošanu minūtes dienā

2. Es šai kalpošanai regulāri ziedošu LVL

3. Es šo kalpošanu atbalstīšu citādākā veidā:

.....

INFORMĀCIJA

Drukātu vai elektronisku bezmaksas BRĪNUMU AVĪZI varat saņemt nosūtot SMS uz numuru: **+371 29335196** vai vēstuli uz e-pastu: **info@marciscjencitis.lv**, vai rakstiet uz mūsu pasta adresi: **Sporta iela 2-4, Limbaži, LV-4000, Latvija**, vai arī pasūtiet avīzi Mārča Jenciša mājaslapā: **www.marciscjencitis.lv**.

ZIEDOJUMIEM

"KRISTUS PASAULEI"
Reģ. Nr. LV 99500003902

SEB Unibanka SWIFT: UNLALV2X

Konts: LV77UNLA0050 0080 7490 9 (Konta valūta – LVL)
Ziedojums evaņģelizācijai